

Congost

Títol

Congost

Autor

Antoni Rico i Garcia

Número de catàleg: 07

ISBN 978-84-09-78734-0

EAN13: 978-84-09-78734-0

Pàgines: 290

Format: 240 × 170 mm

Gruix: 22 mm

Pes: 400 g

PVP: 22 €

Paraules clau: Antoni Rico, Congost, mort perinatal, paternitat, maternitat, Hospital Trueta, Girona, Novelda, País Valencià, Catalunya, Irlanda, Alacant, novel·la generacional, contracultura, Barcelona, sida, homosexualitat, drets LGTB, nacionalisme, feminisme.

“”

Congost és una crònica colpidora sobre el tabú de la mort perinatal i la resiliència humana. Una història que parla de la fragilitat dels humans i que ens recorda que la vida és com un camí excavat a la roca: perillós, estret i vertiginós, però on sempre hi ha una barana de ferro on agafar-se quan les forces fallen.

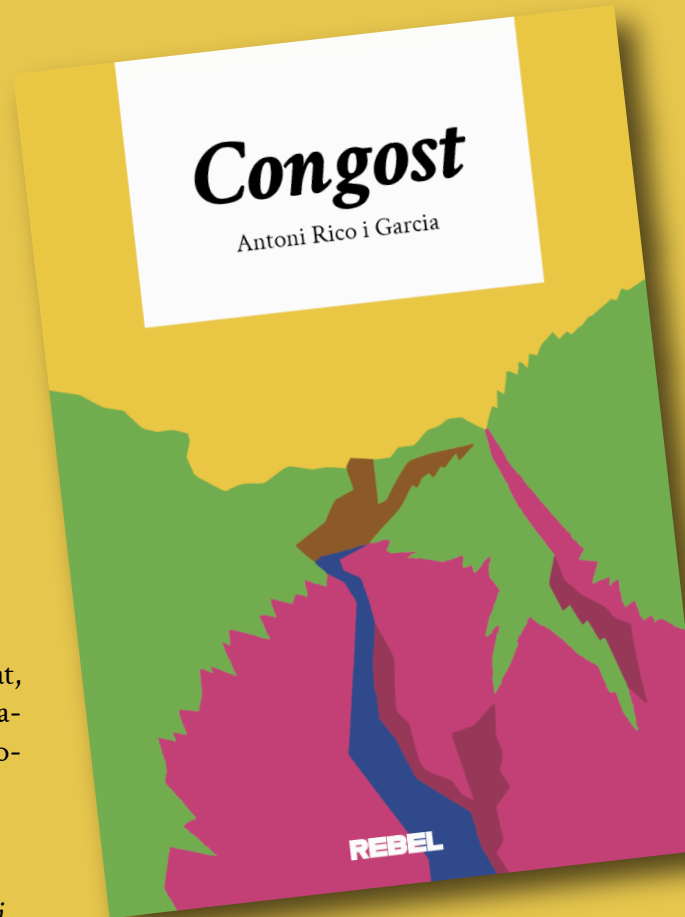
El món es pot trencar en un instant. I llavors, què queda?

En Manu i la Carla són un reflex de la seua generació. Dues vides, forjades entre Garroferets -un poble entre d'altres del Vinalopó- i l'efervescència de Barcelona, que es van creuar a Irlanda i van trobar la quotidianitat a Girona. Com tants Manus i tantes Carles, les seues relacions i projectes sovint es veuen modificats i truncats, obligant-los a refer constantment el camí. Lluny de tòpics, la narració va traçant un entramat d'herois quotidians que amb les seues vides normals, permeten al lector reconèixer-se profundament.

Però de sobte, tot es pot aturar.

Una pèrdua prematura i irreparable els colpeja al cor. En Manu i la Carla s'enfronten a l'abisme d'una absència que els deixa sense alè. Aquest llibre és un viatge cru i necessari a través del dol més profund, un acte de resistència contra una societat que prefereix girar la cara a les veritats incòmodes de l'existència. La pèrdua, però, no només els afecta a ells, també sobrevola els diferents personatges de la trama i ens ajuda a entendre'ls en la seua complexitat més íntima. Mentre lluiten per trobar un sentit al silenci ensordidor, les respostes es troben en les generacions que els van precedir, en una reflexió profunda sobre l'herència emocional.

Congost és una crònica colpidora sobre el tabú de la mort perinatal i la resiliència humana. Una història que parla de la fragilitat dels humans i que ens recorda que la vida és com un camí excavat a la roca: perillós, estret i vertiginós, però on sempre hi ha una barana de ferro on agafar-se quan les forces fallen.

L'AUTOR

Antoni Rico i Garcia (Novelda, Vinalopó, 1979) és historiador i treballa com a professor de secundària i batxillerat. Autor d'estudis, llibres i articles sobre el camp de les nacions i la figura de Joan Fuster, amb *Congost* s'endinsa per primera vegada en el món de la ficció, demostrant una gran destresa narrativa. Aquesta novel·la és una incursió sincera i carregada d'elements d'autoficció, en què utilitza la narrativa com a teràpia i vehicle per connectar històries íntimes i col·lectives i teixeix un mapa emocional que va des de les terres del Vinalopó i Barcelona fins a Girona i Dublín.

“”

Hi ha històries que arriben per quedar-se, que ens regalen aquella virtut tan maca de la senzillesa: la universalitat. Quan ens parlen de vincles, a més, tenen la capacitat d'emmirallar-nos, ja que, com a punt de partida en la vida de qualsevol ésser humà, la família ressona al llarg dels anys, en el camí que anem transitant, com l'eco ho fa a les valls. Nosaltres, a través de les nostres accions, podem arribar a fer-ne, de l'espai que ocupa dins nostre aquesta estima, autèntics territoris desèrtics i rics; tot sovint, abruptes i amb grans precipicis. Així, dia a dia, anem teixint en la pell els mapes de recorreguts, i, tot i que un plànol mai podrà mostrar tots els matisos del territori, atès que es troba en continu canvi, ens deixen vestigis del que fórem o desitjaríem ser, en forma d'arrugues, cicatrius internes o fotos per penjar amb imants a la nevera.

Congost és més que una crònica de personatges que es van trobant. L'Antoni Rico i Garcia, com a bon historiador, ens recorda, a través de llocs concrets en el temps, com les persones també som influenciades per la cultura, la política i el context històric, i, així, s'obren o es tanquen carrerons que, tot i ser metafòrics, condueixen a situacions reals, en què no tot depèn del propi desig, per a reflectir la diversitat de les perspectives i les seves lluites. Es desenvolupa en una constant tensió entre el que s'ha viscut, el que mai podrà ser i el que potser queda per viure, tot recordant que la fragilitat de la vida, en alguns moments, s'escola entre els dits com sorra fina de platja. A més, gràcies al ritme estrepitos dels esdeveniments que, per natura pròpia, resulten inevitables, és capaç de commoure't, a través d'aquesta història feta d'històries, encara que mai ho hagi viscut.

Com la tornada d'una bona cançó (probablement de punk-rock, en aquest cas), va generant una sensació d'urgència que t'envolta, com a lector, a voler-ne més.

A parer meu, també trobem a Congost una crítica ferma cap a una societat que, sovint, ens exigeix desdibuixar-nos en la nostra narrativa, a deixar de reconèixer les nostres individualitats, en pro de la seva supervivència. En aquesta narració, hi ha una profunda herència d'humanitat, que ens uneix a les unes i les altres, vivències úniques que ens deixen coneixements que necessiten ser compartits; són veu de la generació a la qual es pertany, acte de resistència i celebració de la mateixa vida, malgrat la gelor que pugui deixar la mort al seu pas.

Per mi, ha estat una lectura entranyable, en el sentit més ampli de la paraula. Moltes gràcies, Toni.